

Warszawa, 13 czerwca 2011 r.

**Wojewódzki Sąd Administracyjny
w Warszawie**

ul. Jasna 2/4
00-013 Warszawa

za pośrednictwem

Prezesa Rady Ministrów

Al. Ujazdowskie 1/3
00-583 Warszawa

Dotyczy sprawy: DP-5506-4(3)/11/SS

**Skarżący: Organizacja Międzyzakładowa
NSZZ „S” Pracowników Skarbowych
Województwa Mazowieckiego**

Warszawa ul. Cybernetyki 19B
Numer w rej. 2340

**Organ administracji: Prezes Rady Ministrów
Rzeczypospolitej Polskiej**

Al. Ujazdowskie 1/3
00-583 Warszawa

SKARGA

na decyzje Prezesa Rady Ministrów
o odmowie udostępnienia informacji publicznej

Na podstawie art. 21 ustawy z dnia 6 września 2001 r o dostępie do informacji publicznej (Dz. U. Nr 112, poz. 1198 z późn. zm.) oraz art. 50 § 1 w związku z art. 3 § 2 pkt 1 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. - Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi (Dz. U. Nr 15, poz. 1270 z późn. zm.):

- I. Zaskarżam niniejszą decyzję Prezesa Rady Ministrów z 29 kwietnia 2011 r., sygn. DP-5506-4(3)/11/SS, oraz utrzymaną nią w mocy decyzję Prezesa Rady Ministrów z 22 marca 2011 r., sygn. DP-5506-4(1)/11/AKa, o odmowie udostępnienia informacji publicznej.
- II. Zaskarżonym decyzjom zarzucam naruszenie prawa materialnego w postaci art. 61 ust. 1 w związku z 31 ust. 3 i art. 8 ust. 2 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej oraz art. 1 ust. 1, art. 2 ust. 1, art. 5 ust. 1 i art. 6 ust. 1 pkt 1 lit. a) i lit. b), art. 6 ust. 1 pkt 4 lit. b) ustawy z dnia 6 września 2001 r o dostępie do informacji publicznej (Dz. U. Nr 112, poz. 1198 z późn. zm.) w związku z art. 22 ust. 1 ustawy z dnia 8 sierpnia 1996 r. o Radzie Ministrów (Dz. U. z

2003 r. Nr 23, poz. 199 z późn. zm.) poprzez bezpodstawną odmowę udostępnienia informacji publicznej określonej we wniosku z 2 marca 2011 r.

III. Wnoszę tym samym o:

1. uchylenie skarżonych decyzji Prezesa Rady Ministrów oraz nakazanie organowi administracji udostępnienie informacji publicznej stosownie do wniosku z 2 marca 2011 r. w terminie 14 dni od otrzymania zwróconych akt sprawy;
2. zasądzenie kosztów postępowania według norm przepisanych.

Uzasadnienie

Pismem z 2 marca 2011 r. Organizacja Międzyzakładowa NSZZ „Solidarność” Pracowników Skarbowych Województwa Mazowieckiego (Organizacja) zwróciła się do Kancelarii Prezesa Rady Ministrów (PRM) z wnioskiem o udostępnienie informacji publicznej w postaci stenogramu (zapisu posiedzenia) lub nagrania dźwiękowego z posiedzenia Rady Ministrów, które odbyło się 26 października 2010 r. w części (posiedzenia) dotyczącej projektu ustawy o racjonalizacji zatrudnienia w państwowych jednostkach budżetowych i niektórych innych jednostkach sektora finansów publicznych w latach 2011-2012.

Prezes Rady Ministrów decyzją wydaną 22 marca 2011 r., sygn. DP-5506-4(1)/11/AKa, odmówił udostępnienia ww. informacji publicznej. W tym akcie stwierdzono m.in., iż *„Art. 22 ust. 1 ustawy o Radzie Ministrów jest przepisem stanowiącym samoistną podstawę dla zakwalifikowania informacji o przebiegu posiedzenia Rady Ministrów jako informacji wskazanych w art. 5 ust. 1 ustawy o dostępie do informacji publicznej, czyli takich, które powinny zostać określone jako inne tajemnice ustawowo chronione”*.

Pismem z 6 kwietnia 2011 r. Organizacja zwróciła się do Prezesa Rady Ministrów z wnioskiem o ponowne rozpatrzenie sprawy, uchylenie w całości decyzji z 22 marca 2011 r. i udostępnienie informacji publicznej w zakresie przedmiotowym określonym we wniosku Organizacji z 2 marca 2011 roku.

Decyzją z 29 kwietnia 2011 r., sygn. DP-5506-4(3)/11/SS, PRM utrzymał w mocy swoją decyzję z 22 marca 2011 r., sygn. DP-5506-4(1)/11/AKa, o odmowie udostępnienia informacji publicznej. W uzasadnieniu decyzji podzielono tezy uzasadnienia decyzji z 22 marca 2011 r., uznając iż art. 22 ust. 1 ustawy z dnia 8 sierpnia 1996 r. o Radzie Ministrów (Dz. U. z 2003 r. Nr 23, poz. 199 z późn. zm.), zwanej dalej URM, jest przepisem mieszczącym się w kategorii przepisów o ochronie tajemnic ustawowo chronionych, które zostały wskazane w art. 5 ust. 1 ustawy z dnia 6 września 2001 r o dostępie do informacji publicznej (Dz. U. Nr 112, poz. 1198 z późn. zm.), zwanej dalej UDIP.

Organizacja nie podziela argumentacji zawartych w obu decyzjach i podtrzymuje swoje stanowisko zawarte we wniosku o ponowne rozpatrzenie sprawy, gdyż odmowa udostępnienia żądanej informacji publicznej nie znajduje uzasadnienia w obowiązującym stanie prawnym.

W ocenie Organizacji, w decyzji PRM:

- omawiając art. 22 ust. 1 URM całkowicie pominięto hierarchię źródeł prawa obowiązującego w Polsce;
- nie dokonano wykładni tego przepisu w kontekście praw określonych w art. 31 ust. 3 i 61 ust. 1 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej;
- nie uwzględniono treści aktów prawnych, które weszły w życie po uchwaleniu art. 22 URM;
- nie odniesiono się do argumentów Organizacji przedstawionych na s. 2-6 wniosku z 6 kwietnia 2011 r. o ponowne rozpatrzenie sprawy.

Pojęcie informacji publicznej znajduje unormowanie w przepisach Konstytucji i ustawy o dostępie do informacji publicznej. Stosownie do postanowień art. 61 Konstytucji obywatel ma prawo do uzyskania informacji o działalności władzy publicznej. Według art. 1 ust. 1 i art. 6 ustawy o dostępie do informacji publicznej, informacją publiczną jest każda informacja o sprawach publicznych, w szczególności o sprawach wymienionych w art. 6 ust. 1 tej ustawy, zgodnie z którym informacją publiczną jest informacja o:

- polityce wewnętrznej i zagranicznej, w tym o:
 - zamierzeniach działań władzy ustawodawczej oraz wykonawczej – pkt 1 lit. a);
 - projektowaniu aktów normatywnych – pkt 1 lit. b);
- danych publicznych, w tym:
 - stanowiska w sprawach publicznych zajęte przez organy władzy publicznej i przez funkcjonariuszy publicznych w rozumieniu przepisów Kodeksu karnego – pkt 4 lit. b).

W ocenie Organizacji, każdy z powołanych przepisów UDIP mógłby być podstawą do udzielenia informacji publicznej w zakresie przedstawionym we wniosku. (Nb., nawet, jeśli ww. przepisy nie istniałyby w tym brzmieniu to prawo do otrzymania przedmiotowej informacji można wyprowadzić z pozostałych przepisów UDIP, a przede wszystkim z art. 61 Konstytucji RP).

Zgodnie z art. 87 ust. 1 Konstytucji RP, źródłami powszechnie obowiązującego prawa Rzeczypospolitej Polskiej są: Konstytucja, ustawy, ratyfikowane umowy międzynarodowe oraz rozporządzenia.

Ustawa o RM została uchwalona w 1996 r. – ten fakt ma istotne znaczenie, gdyż wykładnia art. 22 ust. 1 URM w każdym zakresie, w tym w odniesieniu do prawa do informacji publicznej, nie może pominąć przepisów Konstytucji RP, która została uchwalona w 1997 r. Także odnosząc ten przepis URM do UDIP nie można zapominać, iż UDIP mająca oparcie w Konstytucji została uchwalona w 2001 r. W ocenie Organizacji, nieodniesienie się w wykładni art. 22 ust. 1 URM do Konstytucji RP (art. 31 ust. 3 i art. 61 ust. 1) prowadzi do nietrafnych wniosków.

W decyzji PRM z 22 marca 2011 r. przywołano § 37 Rady Ministrów z dnia 19 marca 2002 r. - Regulamin pracy Rady Ministrów (M.P. Nr 13 poz. 221 z późn. zm.) bez wskazania konkretnego ustępu spośród ośmiu możliwych. Jak wynika z ust. 1: *Z posiedzenia Rady Ministrów sporządza się, pod nadzorem Sekretarza Rady Ministrów, z zachowaniem przepisów o ochronie informacji niejawnych, pełny zapis jego przebiegu*

*(na podstawie zapisu dźwiękowego), zwany dalej "zapisem posiedzenia", oraz protokół ustaleń posiedzenia Rady Ministrów, zwany dalej "protokołem ustaleń"*Zdaniem Organizacji, nawiązanie do przepisów o ochronie informacji niejawnych świadczy o tym, iż kryteria uznania danych treści przebiegu posiedzenia RM za prawnie chronione znajdują się w ustawie o ochronie informacji niejawnych.

W myśl § 37 ust. 2: Zapis posiedzenia jest wewnętrznym dokumentem roboczym Rady Ministrów, który wykorzystuje się do sporządzenia protokołu ustaleń.

Zdaniem Organizacji, jeśli w materiale określonym przez podmiot, który go stworzył (lub podmiot, w którym powstał) jako materiał roboczy zostanie zamieszczona informacja będąca informacją publiczną to nie można pozbawić zainteresowanej strony dostępu do niej, bowiem w takim materiale znajdować się bowiem mogą takie informacje jak to, kto zaproponował dane rozwiązanie i jakich użył argumentów i – co istotne – podstaw prawnych, kto podjął decyzję o takim rozwiązaniu i na jakiej podstawie, kto ją zaakceptował (kto za nią głosował), kto miał odmienne zdanie i jak je uzasadnił (tu również mogą być podane istotne dla danego procesu tworzenia ustawy przepisy wykluczające przyjęcie danego rozwiązania).

Przykład niniejszej sprawy jest tego dowodem. Z otrzymanych dokumentów nie wynikała informacja publiczna, o którą zwracała się Organizacja, więc poproszono o zapis przebiegu posiedzenia.

W ocenie Organizacji, tylko utajnienie obrad RM przez PRM w całości lub części na mocy ustawy o ochronie informacji niejawnej z 1999 r. (w brzmieniu obowiązującym w 2010 r. w momencie posiedzenia RM 26 października 2010 r.) stanowiłoby podstawę do odmowy udostępnienia przedmiotowej informacji publicznej.

Na poparcie naszego stanowiska, iż zapis posiedzenia RM jeśli nie został utajniony (co zresztą także może być przedmiotem kontroli sądowej) to nie podlega żadnej ustawowej tajemnicy można przytoczyć publiczne wystąpienie samego Szefa Kancelarii Prezesa Rady Ministrów z 8 grudnia 2003 r., w którym czytamy (pogrubienia pochodzą od Organizacji):

W związku ze skierowanym do mnie [...] pytaniem [...] jeszcze raz uprzejmie wyjaśniam, iż zapis z posiedzenia rządu jest materiałem roboczym przeznaczonym do użytku służbowego, wykorzystywanym do sporządzania protokołu ustaleń posiedzenia Rady Ministrów.

Materiał ten nie jest sporządzany, przechowywany i udostępniany w trybie przewidzianym dla dokumentów oznaczonych gryfem "zastrzeżone", "poufne", "tajne", "ściśle tajne", "tajne spec. znaczenia".

Pragnę nadmienić, iż ustawa o Radzie Ministrów daje możliwość nadania przebiegowi całego posiedzenia rządu lub jednemu z jego punktów porządku, a tym samym materiałom roboczym dokumentującym to posiedzenie, gryfu niejawnego. Na posiedzeniu rządu w dniu 19 marca 2002 r. w stosunku do punktu porządku Rady Ministrów dot. rozpatrywania projektu nowelizacji ustawy o radiofonii i telewizji tego trybu nie zastosowano. Dlatego też do udostępnienia zapisu przebiegu posiedzenia Rady Ministrów dot. tej ustawy nie jest wymagane dopuszczenie urzędnika określone w ustawie o ochronie informacji niejawnych z dnia 22 stycznia 1999 r.

Informuję Pana Redaktora, iż każdorazowo, zgodnie ze stosowaną od wielu lat

praktyką, przy przekazywaniu na zewnątrz zapisu z przebiegu posiedzenia Rady Ministrów nadawana jest klauzula "zastrzeżone". Tak również było w przypadku udostępnienia zapisu dot. ustawy o radiofonii i telewizji Komisji Śledczej i Prokuraturze. Dla ułatwienia pracy Komisji Śledczej na mój wniosek Prezes Rady Ministrów wyraził zgodę na zdjęcie klauzuli "zastrzeżone", o czym poinformowałem Przewodniczącego Komisji Śledczej.

Uzupełniając odpowiedź przekazaną Gazecie Wyborczej w dniu 5 grudnia br. informuję, iż dla dostępu do zapisu z posiedzenia rządu nie ma znaczenia, czy pracownik posiada dopuszczenie do informacji niejawnych. W przypadku potrzeby dostępu do zapisu z posiedzenia rządu każdy pracownik może się zwrócić o taką zgodę bezpośrednio do mnie lub przez swego przełożonego. W okresie kierowania przeze mnie Kancelarią Prezesa Rady Ministrów takich wniosków było wiele i we wszystkich przypadkach wyraziłem zgodę. [...]

źródło: http://www.poprzedniastrona.premier.gov.pl/archiwum/2130_10587.htm

dowód: wydruk pisma

W świetle powyższego pisma można stwierdzić, że jeśli Prezes Rady Ministrów nie utajnił w tej części obrad to może być on pokazany opinii publicznej na wniosek złożony w trybie UDIP.

Jeżeli zatem jakaś informacja nie może zostać udostępniona, z uwagi na to że jest objęta tajemnicą ustawowo chronioną to organ musi ustalić i konkretnie wskazać w decyzji, o jaką tajemnicę chodzi - państwową, służbową, skarbową, statystyczną, czy też o inną tajemnicę ustawowo chronioną (wyrok WSA w Warszawie, sygn. akt II SA/Wa 120/10).

Do powyższej argumentacji dodać można, iż w opracowaniu autorstwa K. Domagały i T. Domagały, „**Tajemnice prawnie chronione po wejściu w życie ustawy z dnia 05.08.2010 r. o ochronie informacji niejawnych**” (stan prawny – kwiecień 2011 r.) wymieniono aż 69 tajemnic prawnie chronionych istniejących w polskim systemie prawa, lecz nie wskazano na tajemnicę wynikającą z art. 22 ust. 1 URM.

źródło publikacji:

http://www.zielona-gora.po.gov.pl/esi-admin/upload/lektury_elektroniczne/tajemnice1.pdf

W styczniu 2008 r. Kancelaria PRM opublikowała na swojej stronie internetowej nagrania i stenogram z posiedzenia Rady Gabinetowej, która odbyła się 14 stycznia 2008 r. Zgodnie z art. 141 ust. 1 Konstytucji RP, w *sprawach szczególnej wagi Prezydent Rzeczypospolitej może zwołać Radę Gabinetową. Radę Gabinetową tworzy Rada Ministrów obradująca pod przewodnictwem Prezydenta Rzeczypospolitej*. Na spotkaniu omawiano trudną sytuację w służbie zdrowia i choć Radzie Gabinetowej nie przysługują kompetencje Rady Ministrów (art. 141 ust. 2 Konstytucji) to niewątpliwie jest to rodzaj posiedzenia RM.

Zgodnie z zasadą określoną w art. 61 Konstytucji należy w realizacji prawa dostępu do informacji publicznej zagwarantować maksymalną jawność, natomiast ograniczenia, o jakich mowa w art. 61 ust. 3 Konstytucji winny zostać stosowane

wyjątkowo. W tym zakresie warto zwrócić uwagę na wyrok Naczelnego Sądu Administracyjnego z dnia 2 lipca 2003 r., sygn. akt II SA 837/03, zgodnie z którym ogólną zasadą wynikającą z art. 61 Konstytucji, jest dostęp do informacji. Wszelkie wyjątki od tej zasady powinny być formułowane w sposób wyraźny, a wątpliwości powinny przemawiać na rzecz dostępu (wyrok WSA we Wrocławiu z 26 maja 2010 r., sygn. akt IV SAB/Wr 19/10 – orzeczenie prawomocne).

W dalszej części tego orzeczenia Sąd stwierdził:

W kwestii udostępnienia dokumentów o charakterze wewnętrznym w judykaturze i piśmiennictwie wypracowane zostały dwa odmienne stanowiska.

Według pierwszego z nich - ustawodawca stworzył podmiotom zobligowanym do udostępnienia informacji publicznej możliwość zachowania w tajemnicy tzw. dokumentów roboczych. Jeżeli bowiem oświadczenie woli lub wiedzy nie zostanie podpisane przez funkcjonariusza publicznego można przyjąć, iż nie mają one charakteru dokumentu urzędowego. Reprezentatywnym dla tego stanowiska jest wyrok Naczelnego Sądu Administracyjnego z dnia 25 lipca 2002 r., zgodnie z którym za dokumenty urzędowe nie można uznać dokumentów o charakterze roboczym (nieoficjalnym), które nie zostały następnie zawarte w aktach sprawy.

Drugie stanowisko zaś zakłada, że skoro w ustawie posłużono się dość ogólnym sformułowaniem "treść oświadczenia woli lub wiedzy skierowana do innego podmiotu lub złożona do akt sprawy", to nie powinno budzić wątpliwości, że "skierowanie do innego podmiotu" obejmuje również podmioty usytuowane w ramach wewnętrznych struktur organizacyjnych danego aparatu, a ponadto te dokumenty, które zostały złożone do akt sprawy. Zgodnie z tym stanowiskiem udostępnieniu podlega każdy dokument, który ma jakiegokolwiek znaczenie dla ukształtowania treści późniejszego oświadczenia woli lub wiedzy (Dorota Fleszer "Problematyka dostępu do dokumentów urzędowych w jednostkach samorządu terytorialnego na gruncie ustawy o dostępie do informacji publicznej", Przegląd Prawa Publicznego nr 12/2009, s. 38- 55).

Podobne stanowisko zostało wyrażone w wyroku Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego we Wrocławiu z dnia 22 listopada 2006 r. sygn. akt IV SA/Wr 712/06, (niepubl.), w którym przyjęto, że mimo, iż z treści art. 3 ust. 1 pkt 2 ustawy o dostępie do informacji publicznej wynika, że prawo do tej informacji obejmuje wgląd do dokumentów urzędowych, to jednak przepis ten należy interpretować rozszerzająco, zgodnie z konstytucyjną zasadą dostępu do wszelkich dokumentów obejmujących informację publiczną. W wyroku tym stwierdzono ponadto, iż kryterium uzyskania dostępu do dokumentów jest zatem istnienie okoliczności wyłączających udostępnienie informacji publicznej, a nie kwalifikacja jako dokumentu urzędowego.

Sąd w niniejszym składzie stanowisko to w pełni podziela. [...]

Zatem jeżeli protokoły z posiedzeń Kolegium Prezydenta obejmują sprawy związane z realizacją wszelkich kompetencji i zadań publicznych, czy też zadań z zakresu administracji rządowej, to stanowią one informację publiczną i podlegają udostępnieniu na podstawie przepisów ustawy o dostępie do informacji publicznej.

Stanowisku temu nie przeczy okoliczność, iż Kolegium Prezydenta W. jest organem o charakterze opiniodawczo-doradczym i nie jest organem kolegialnym pochodzącym z powszechnym wyborów, o którym mowa w art. 3 ust. 1 pkt 3 powołanej

ustawy. Udostępnieniu podlegają bowiem informacje o sprawach publicznych (art. 1 ust. 1 powołanej ustawy).

W skład tego kolegium wchodzi: Prezydent, Wiceprezydenci, Skarbnik, Sekretarz, Dyrektorzy Departamentów (§ 29 ust. 2 regulaminu), czyli osoby, które pełnią funkcje publiczne i są funkcjonariuszami publicznymi w rozumieniu art. 115 § 13 Kodeksu karnego, zgodnie z którym funkcjonariuszem publicznym jest osoba będąca pracownikiem administracji rządowej, innego organu państwowego lub samorządu terytorialnego, chyba że pełni w nim czynności wyłącznie usługowe, a także inna osoba w zakresie, w jakim uprawniona jest do wydawania decyzji administracyjnych.

O charakterze protokołów z posiedzeń Kolegium Prezydenta jako dokumentów stanowiących informację publiczną podlegającą udostępnieniu świadczy ponadto fakt, iż są one podpisywane przez osoby - wymienione w § 29 ust. 2 regulaminu organizacyjnego - które mają status funkcjonariuszy publicznych.

Zgodnie zaś z art. 6 ust. 1 pkt 4 ustawy o dostępie do informacji publicznej udostępnieniu podlega informacja publiczna m. in. o danych publicznych, w tym stanowiska w sprawach publicznych zajęte przez organy władzy publicznej i przez funkcjonariuszy publicznych w rozumieniu przepisów Kodeksu karnego.

Prawo do informacji publicznej podlega ograniczeniu jedynie ze względu na przesłanki określone w art. 5 ust. 1 i 2 ustawy o dostępie do informacji publicznej tzn. ze względu na ochronę informacji niejawnych i innych tajemnic ustawowo chronionych (państwowa, służbowa, skarbowa, statystyczna) oraz prywatność osoby fizycznej lub tajemnicę przedsiębiorcy.

W wyroku WSA w Warszawie z 30 września 2010 r., sygn. akt II SAB/Wa 135/10 (orzeczenie prawomocne) stwierdzono, że objęta żądaniem udostępnienia prezentacja autorstwa Z-cy Dyrektora [...] M. W. "Zarządzanie zasobami ludzkimi w 2010 r.", która była prezentowana Dyrektorom Izb Celnych, stanowiąca materiał z narady kadry kierowniczej Służby Celnej z dnia [...] grudnia 2009 r., jest informacją publiczną w rozumieniu przepisów ustawy o dostępie do informacji publicznej. [...]

Szczególnie istotna jest tu ocena żądanej informacji pod kątem treści art. 1 ust. 1 ustawy o dostępie do informacji publicznej. Przepis ten stanowi, iż każda informacja o sprawach publicznych stanowi informację publiczną w rozumieniu ustawy i podlega udostępnieniu na zasadach i trybie określonym w ustawie. Właśnie to, czy informacja jest informacją "o sprawach publicznych" przesądza jej charakter (porównaj wyroki NSA Ośrodek Zamiejscowy w Katowicach z dnia 25 czerwca 2002 r., sygn. akt II SA/Ka 655/02 i z dnia 7 sierpnia 2002 r., sygn. akt II SA/Ka 939/02 – oba wyroki publikowane w: I. Kamińska, M. Rozbicka-Ostrowska, Dostęp do informacji publicznej, LexisNexis, Warszawa 2007 s. 11 i 12.).

Dla oceny sprawy istotne również jest postrzeganie informacji publicznej na gruncie prawa Unii Europejskiej.

W piśmie z 12 lipca 2001 r. Sekretarza Komitetu Integracji Europejskiej Jacka Sariusza-Wolskiego (dowód – wydruk pisma) stwierdza się między innymi:

Dokumentem o dużym znaczeniu dla określenia granic oraz instrumentów

dostępu do informacji publicznej jest Zielona Księga Komisji WE, w które położyła ona podwaliny pod przyszłą regulację, uwzględniając dotychczasowe orzecznictwo ETS oraz SPI jak również zmiany w TWE. W dokumencie tym stwierdza się m.in., że transparentność w życiu publicznym jest obecnie jednym z podstawowych wyzwań społeczeństwa demokratycznego”.

Zdaniem autorów Zielonej Księgi Komisji WE, regulacja w zakresie informacji publicznej cechować się powinna konkretnymi celami, w tym między innymi:

- *„limitowaniem wyjątków od wolnego dostępu do informacji od wolnego dostępu do informacji,*
- *rygorystycznością (wąską) wykładnią ww. wyjątków,*
- *zasadą dowodu, a więc nie będzie wystarczało uprawdopodobnienie przez organ publiczny, że dana informacja nie może zostać udostępniona, potrzebne będzie bowiem udowodnienie tezy.”.*

W uzasadnieniu do projektu ustawy o informacji publicznej (dowód – wydruk uzasadnienia) napisano między innymi: *„W wymiarze społecznym (i politycznym) obywatele uzyskują realne możliwości wykorzystania i obrony swych konstytucyjnych praw wobec władzy publicznej”.*

Przedmiotem posiedzenia Rady Ministrów w dniu 26 października 2010 r. był między innymi projekt ustawy *o racjonalizacji zatrudnienia w państwowych jednostkach budżetowych i niektórych innych jednostkach sektora finansów publicznych w latach 2011-2013.*

Na posiedzeniu tym dokonano zmiany ww. ustawy w zakresie ochrony stosunku pracy działaczy związkowych i społecznych inspektorów pracy (projekt z 22 października 2010 roku opublikowany na stronie KPRM zawierał zapisy dotyczące tej ochrony, na posiedzeniu Rządu 26 października 2010 r. ochrona ta została zlikwidowana).

Co więcej, istotna zmiana ustawy dokonana w tym zakresie nie dość, że wprowadzona już po zakończeniu konsultacji z reprezentatywnymi związkami zawodowymi w trybie art. 19 ustawy z dnia 23 maja 1991 r. o związkach zawodowych, przez pewien okres – wbrew prawu – nie znalazła żadnego odzwierciedlenia w Biuletynie Informacji Publicznej Kancelarii Prezesa Rady Ministrów (dowód – kopia pisma SK/163/2010), a w żadnym upubliczonym dokumencie nie podano uzasadnienia o jedynej zmianie dokonanej 26 października 2010 r. w ustawie o racjonalizacji zatrudnienia. Takiego uzasadnienia nie zawiera protokół ustaleń Nr 47/2010 posiedzenia Rady Ministrów w dniu 26 października 2010 r. (dowód – kopia protokołu otrzymana z Urzędu Rady Ministrów).

Zauważyć należy jednocześnie w tym kontekście, że ochrona stosunku pracy ze względu na działalność związkową jest jedną z gwarancji i wolności zrzeszania się związków zawodowych. Wolność ta jest powszechnie obowiązującym standardem międzynarodowym, który obowiązuje ogół pracodawców, w tym także w sektorze publicznym, a pozbawienie ochrony tych pracowników powoduje w konsekwencji niebezpieczną tendencję ograniczania znaczenia reprezentacji pracowników i zniechęcanie ich do angażowania się w obronę praw pracowniczych.

Brak dostępu do uzasadnienia (choćby ustnego, zawartego w nagraniu dźwiękowym) zmiany przepisu istotnego niewątpliwie dla strony społecznej przesądza

zatem o niepełnej realizacji zamierzeń, jakie wiązały się z wdrożeniem ustawy o informacji publicznej.

Nietrafnym, w ocenie Organizacji, jest porównanie swobody wypowiedzi posiedzenia RM do narad sędziowskich w ramach postępowania cywilnego, karnego czy sądowno-administracyjnego, gdyż przede wszystkim takie porównanie nie znajduje oparcia w przepisach prawa. Także w piśmiennictwie tajność narady sędziowskiej traktuje się jako jedną z procesowych gwarancji niezawisłości sędziowskiej.

Niezrozumiałym dla Organizacji jest przywołanie w uzasadnieniu decyzji art. 18 ust. 1 UDIP (s. 4). Najpierw należy podnieść, iż nie przytoczono jego treści. Można powiedzieć, że dokonując zabiegu, mającego charakter pewnej manipulacji (nie ma znaczenia, czy umyślnej, czy nieumyślnej) treścią tego przepisu, przedstawiono błędny wniosek.

Art. 18 ust. 1 UDIP posiada treść: *Posiedzenia kolegialnych organów władzy publicznej pochodzących z powszechnych wyborów są jawne i dostępne*. Jak wprost z niego wynika, zakres podmiotowy tej normy to kolegialne (zbiorowe, zespołowe) organy władzy publicznej pochodzące z powszechnych wyborów. W przepisie tym chodzi więc o Sejm i Senat RP oraz organy władzy samorządowej (radę gminy, radę powiatu, sejmik wojewódzki).

Jeśli zatem – w ocenie Prezesa RM – Rada Ministrów jest takim organem to można tylko stwierdzić, iż poziom wiedzy merytorycznej o podstawach tworzenia i funkcjonowania RM w samej strukturze KPRM jest nader ubogi i stawiający pod znakiem zapytania możliwość zrozumienia przez PRM istoty sprawy i argumentów Organizacji.

Z ostrożności należy też podnieść, iż w decyzjach Prezesa Rady Ministrów nie ma podanej podstawy prawnej w postaci przepisów Kpa – nie znajdziemy żadnego przepisu tej ustawy ani w rozstrzygnięciu ani w uzasadnieniu.

Biorąc pod uwagę powyższe, Organizacja nie znajduje podstaw do traktowania art. 22 ust. 1 URM jako samoistnej podstawy prawa materialnego do uznania treści wypowiedzi w czasie nieurtajnionego posiedzenia RM za tajemnicę ustawowo chronioną, gdyż w świetle Konstytucji RP nie może być żadną tajemnicą to jakie zdanie na temat przedmiotowego projektu ustawy mieli poszczególni uczestnicy posiedzenia RM i jakie propozycje padły z ich strony w procesie stanowienia prawa, a w szczególności kto odpowiada i jak (lub: czy w ogóle) uzasadnił propozycję poprawki naruszającej prawa konstytucyjne.

W tym stanie rzeczy, wniosek jest w pełni uzasadniony.

Załączniki - egz.